

Article Type: Original Research Article

Postmodern Trends in the Short Stories of Prem-Ramesh

H. Akbar^{1*}, Dr. T. Vishnukumaran²,

¹Registration No: 2020PHDPTTM01 Ph.D. Research Scholar (Part-Time), Department of Tamil Language and Translation Studies, Dravidian University, Srinivasavanam, Kuppam, Andhra Pradesh – 517425.

²Research Supervisor, Department of Tamil Language and Translation Studies, Dravidian University, Srinivasavanam, Kuppam, Andhra Pradesh – 517425.

*Correspondence: goldveltamil@gmail.com, Tel: +919629435310

Received: 22-01-2026; **Revised:** 24-01-2026; **Accepted:** 27-01-2026; **Published:** 01-02-2026

Abstract: This research, titled "Postmodern Trends in the Short Stories of Prem-Ramesh," is undertaken to analyze the postmodern characteristics of the narrative techniques developed by the duo Prem-Ramesh within the landscape of contemporary Tamil short stories. While traditional Tamil fiction often adheres to mimetic realism and chronological progression, the works of Prem-Ramesh signify a radical departure, challenging the foundational certainties of the "grand narrative." The primary objective of this study is to examine how their stories dismantle conventional storytelling to reflect the fragmented nature of modern existence. Specifically, the research explains how technical elements—such as deconstruction, non-linear storytelling, linguistic self-consciousness (metafiction), polyphony (multiple voices), and the blurring of boundaries between the text and the real world—function as essential markers of postmodern literature. Through an ethnographic and semiotic analytical framework, this study explores how Prem-Ramesh utilizes "intertextuality" and "ontological instability" to invite the reader into a participatory role, where the meaning of the text is no longer fixed by the author. By mapping these shifts, the research highlights the duo's contribution to the evolution of the Tamil short story genre, positioning their work as a vital bridge between classical literary traditions and the complexities of global postmodernity. Ultimately, this study asserts that the "Prem-Ramesh style" serves as a critique of power structures and a celebration of the "plurality of truth" in the 21st-century Tamil literary consciousness.

Keywords: Prem-Ramesh (பிரேம் - ரமேஷ்), Tamil Short Stories (தமிழ்ச் சிறுகதைகள்), Postmodernism (பின்நவீனத்துவம்), Contemporary Tamil Literature (சமகாலத் தமிழ் இலக்கியம்).

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (<https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

பின் நவீன பாணியில் பிரேம், ரமேஷ் சிறுகதைகள்

¹அ. அக்பர், பதிவு எண்: 2020PHDPTTM01, முனைவர் பட்ட (பகுதி நேர) ஆய்வாளர், தமிழ்மொழி மற்றும் மொழிபெயர்ப்புத்துறை, திராவிடப் பல்கலைக்கழகம், சீனிவாசவனம், குப்பம், ஆந்திரப் பிரதேசம். – 517425.

²பேராசிரியர் முனைவர் T. விஷ்ணுகுமாரன், நெறியாளர், தமிழ்மொழி மற்றும் மொழிபெயர்ப்புத்துறை, திராவிடப் பல்கலைக்கழகம், சீனிவாசவனம், குப்பம், ஆந்திரப் பிரதேசம். – 517425.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

"பின்நவீன பாணியில் பிரேம் - ரமேஷ் சிறுகதைகள்" எனும் தலைப்பிலான இவ்வாய்வு, சமகாலத் தமிழ்ச் சிறுகதைப் பரப்பில் பிரேம் - ரமேஷ் எனும் இரட்டையர்கள் உருவாக்கிய கதை சொல்லும் முறைகளின் பின்நவீனத்துவப் பண்புகளை ஆராய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளது. மரபுசார்ந்த தமிழ்ப் புனைகதைகள் பெரும்பாலும் யதார்த்தவாதத்தையும் (Mimetic Realism), காலவரிசைப்படியான நிகழ்வமைப்பையும் (Chronological progression) பின்பற்றும் நிலையில், பிரேம் - ரமேஷின் படைப்புகள் அவற்றிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டு, 'பேரறங்கள்' அல்லது 'பெருங்கதையாடல்கள்' (Grand narrative) கட்டமைத்துள்ள அடிப்படை உண்மைகளுக்கு சவால் விடுக்கின்றன.

நவீன வாழ்வின் சிதறுண்ட தன்மையைப் பிரதிபலிக்கும் வகையில், இவர்களது கதைகள் எவ்வாறு மரபுவழிப்பட்ட கதை சொல்லும் முறையைச் சிதைக்கின்றன என்பதை ஆராய்வதே இவ்வாய்வின் முதன்மை நோக்கமாகும். குறிப்பாக, கட்டமைப்புச் சிதைவு (Deconstruction), நேர்கோட்டற்ற நிகழ்வமைப்பு (Non-linear storytelling), மொழியின் சுயநினைவு அல்லது புனைவாக்கம் பற்றிய புனைவு (Metafiction), பல்சொல் குரல்கள் (Polyphony) மற்றும் புனைவுக்கும் நிஜ உலகிற்கும் இடையிலான எல்லைகள் மங்குதல் போன்ற நுட்பக்கூறுகள், இவர்களது படைப்புகளில் பின்நவீனத்துவ இலக்கியத்தின் அடையாளங்களாக எவ்வாறு செயல்படுகின்றன என்பதை இவ்வாய்வு விளக்குகிறது.

இனவரைவியல் (Ethnography) மற்றும் குறியீட்டியல் (Semiotics) பகுப்பாய்வு முறைகளின் வழியாக, பிரேம் - ரமேஷ் பயன்படுத்தும் "உரைநடைத் தொடர்பு/ஊடாட்டம்" (Intertextuality) மற்றும் "இருப்பியல் நிலையற்றதன்மை" (Ontological instability) ஆகியவை வாசகனை ஒரு பங்கேற்பாளராக எப்படி மாற்றுகின்றன என்பதை இவ்வாய்வு கண்டறிகிறது. இதன் மூலம், கதையின் பொருள் என்பது ஆசிரியரால் மட்டுமே தீர்மானிக்கப்படுவது அல்ல என்பது நிறுவப்படுகிறது. இத்தகைய மாற்றங்களை அடையாளப்படுத்துவதன் வழியாக, தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியில் இவ்வேட்டையார்களின் பங்களிப்பையும், செவ்வியல் இலக்கிய மரபுக்கும் உலகளாவிய பின்நவீனத்துவச் சிக்கல்களுக்கும் இடையே இவர்களது படைப்புகள் ஒரு முக்கியப் பாலமாகத் திகழ்வதையும் இவ்வாய்வு முன்னிலைப்படுத்துகிறது. இறுதியாக, 21-ஆம்

நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கிய நனவோட்டத்தில், "பிரேம் - ரமேஷ் பாணி" என்பது அதிகாரக் கட்டமைப்புகளை விமர்சிப்பதாகவும், "உண்மையின் பன்முகத்தன்மையை" (Plurality of truth) கொண்டாடுவதாகவும் அமைகிறது என்பதை இவ்வாய்வு உறுதிப்படுத்துகிறது.

முன்னுரை :

பின்நவீனத்துவ கோட்பாட்டு அடித்தளமாக Jean-François Lyotard முன்வைத்த "பெருங்கதைகளின் மறுப்பு" (incredulity toward metanarratives) என்ற கருத்தையும், Michel Foucault வின் அதிகார-அறிவு தொடர்பியல் பார்வையையும், Jacques Derrida வின் சிதைவியல் (deconstruction) அணுகுமுறையையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு அமைக்கப்படுகிறது. இதன் மூலம், பிரேம் ரமேஷ் கதைகளில் மையமற்ற உரை அமைப்பு, அர்த்தத்தின் நிலைமாறுதல், வாசகனின் செயற்பாட்டுப் பங்கு போன்றவை எவ்வாறு உருவாக்கப்படுகின்றன என்பதை பின்நவீன பாணியில் பிரேம், ரமேஷின் சிறுகதைகள் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்படுகிறது.

கதைத்தலைப்பு : பனி, இருள் நெருப்பு :

கதைச் சுருக்கம் :

தாராமதி மற்றும் ஜோதிமணி (முன்பு மல்லிகா, செவ்வந்தி) என்ற இரு பெண்கள் இணைவிகளாக வாழ்கின்றனர். அவர்களுடைய வாழ்க்கை அரசியல், நாடகம், திரைப்படம், வாசிப்பு ஆகியவற்றுடன் பின்னிப் பிணைந்துள்ளது. ஆனால் தாராவின் மனநிலை மெல்ல சிதறத் தொடங்குகிறது. நினைவு, கற்பனை, நிஜம் ஆகியவை ஒன்றோடொன்று கலக்கின்றன. சிறை, தோழர்கள், உளவு, துரோகம், மரணம் போன்ற எண்ணங்கள் அவளை ஆட்கொள்கின்றன. ஜோதி அவளை காக்கவும் சிகிச்சை பெறச் செய்யவும் முயல்கிறாள்.

இருவரும் மெடியா, வாய்ஸெக் போன்ற கொலை மற்றும் துரோகத்தை மையமாகக் கொண்ட நாடகங்களை மேடையேற்றத் திட்டமிடுகின்றனர். கலை அவர்களுக்கு அரசியல் எதிர்ப்பின் வடிவமாக மாறுகிறது. தாரா பெண்கள் மீதான சமூக வன்முறை, காதல், குடும்பம், சொத்து, அதிகாரம் ஆகியவற்றை தீவிரமாக விமர்சிக்கிறாள். அவள் பேச்சுகளில் புராணம், அரசியல், உளவியல், திரைப்படம் அனைத்தும் கலந்துள்ளன.

அவர்களின் சுற்றத்தார் பலர் கைது செய்யப்படுகின்றனர்; பயம் மற்றும் பதுங்கல் நிலை உருவாகிறது. இதற்கிடையில் தாரா ஒரு திரைக்கதை சொல்லத் தொடங்குகிறாள்—ஒரு இளம் அரசியல் செயற்பாட்டாளன், ஒரு மூத்த பெண் புரட்சியாளர், அவளது துணைவி ஆகியோரின் உறவையும், நோயும், அரசியல் போராட்டமும், பராமரிப்பும் கலந்த ஒரு கதையை. அந்த இளைஞன் அவர்களுடன் வாழ்ந்து, நோயின் நாட்களில் கவனித்து, பின்னர் உணர்ச்சிசார் நெருக்கத்தில் சிக்குகிறான்.

நாடகப் பயிற்சிகள், திரைப்படத் திட்டங்கள், காதல், நோய், அரசியல் ஒடுக்குமுறை, மனக்குழப்பம்—இவை அனைத்தும் ஒன்றாக கலக்கின்றன. தாராவின் உடல் நோயும் மன உளைச்சலும் அதிகரிக்க, ஜோதி அவளை காக்கும் ஒரே ஆதரவாக நிற்கிறாள். நிஜம் மற்றும் கற்பனை, புரட்சி மற்றும் காதல், பனி போல உறையும் மனம், இருள் போல சூழும் பயம், நெருப்பு போல வெடிக்கும் கோபம்—இந்த மூன்றின் நடுவே அவர்களின் உறவும் வாழ்வும் நகர்கிறது.

“பனி இருள் நெருப்பு” ஆய்வு பாணி :

அதிகாரம், உடல், நினைவு மற்றும் பெண் சுயத்தின் சிதைவு – ஃபூகோ, லகான், க்ரிஸ்டேவா இணை வாசிப்பு “பனி இருள் நெருப்பு” என்ற உரை ஒரே நேரத்தில் மனநிலைச் சிதைவு, அரசியல் வன்முறை, காதல், நாடகம், உடல் மற்றும் நினைவு ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்ட பின்நவீன கட்டமைப்பாக விரிகிறது. இது ஒரு நேரியல் கதை அல்ல; மாறாக, அது உடைந்து கிடக்கும் நினைவுத் துண்டுகளின் தொகுப்பு. இந்த உடைதல் ஒரு உளவியல் பிரச்சினை மட்டும் அல்ல; அது ஒரு அரசியல் அனுபவத்தின் உள்நுழைவு. இவ்வரையை Michel Foucault, Jacques Lacan, Julia Kristeva ஆகியோரின் கோட்பாட்டு வெளிச்சத்தில் வாசிக்கும் போது, “மனநோய்” என்ற சொல்லே உருக்குலைந்து, அதன் பின்னால் மறைந்திருக்கும் அதிகார அமைப்புகள், மொழி முறிவுகள் மற்றும் பெண் உடலின் அரசியல் வெளிப்படத் தொடங்குகின்றன.

உளவியல் பார்வை :

முதலில், கதையின் அடிப்படைச் சூழல்—சிறை, கண்காணிப்பு, அரசியல் ஈடுபாடு, மருத்துவ சிகிச்சை—இவை அனைத்தும் ஒரே பாத்திரத்தின் அனுபவங்களாக இணைகின்றன. தாரா/ஜோதி என்ற பாத்திரம் ஒரு நிலையான சுயம் அல்ல; அவள் மாறிக்கொண்டிருக்கும் அடையாளங்களின் தொகுப்பு. மல்லிகா, செவ்வந்தி, தாரா, ஜோதிமணி எனப் பெயர்கள் மாறும்போது, அது வெறும் புனைப்பெயர் மாற்றம் அல்ல; அது subject - position மாற்றம். இந்த அடையாளச் சிதைவை Madness and Civilization நூலில் முன்வைக்கப்படும் ஃபூகோவின் வாதத்தோடு இணைக்கலாம். ஃபூகோவின் படி, “மனநோய்” என்பது ஒரு இயற்கை நிலை அல்ல; அது சமூக ஒழுங்கமைப்பின் மூலம் உருவாக்கப்படும் பிரிவு. சமூகம் ஏற்றுக்கொள்ளாத மொழி, நடத்தை, அரசியல் எதிர்ப்பு ஆகியவை “அசாதாரணம்” எனப் பெயரிடப்பட்டு மருத்துவப்படுத்தப்படுகின்றன. கதையில் தாராவின் அனுபவங்கள்—அரசு கண்காணிப்பு பற்றிய அச்சம், சிறை அனுபவம், வன்முறை நினைவுகள்—இவை அனைத்தும் உண்மையான அரசியல் சூழல்களோடு தொடர்புடையவை. ஆனால் அவள் மீதான உரையாடல் மருத்துவ மொழியில் நகர்கிறது: “மருந்து எடுத்தாயா?”, “சிகிச்சை தேவை”, “நோய் மீண்டும் வரக்கூடும்.” இவ்வாறு அரசியல் அனுபவம் உளவியல் குறைபாடாக மாற்றப்படுவது Foucauldian power/knowledge இயந்திரத்தின் செயல்முறை.

அதிகாரம் :

Discipline and Punish நூலில் விளக்கப்படும் “Panopticon” முறை, கதையின் உளவியல் கட்டமைப்பில் பிரதிபலிக்கிறது. தாரா வெளிப்படையாகக் காவலுக்குள் இல்லாவிட்டாலும், அவளின் மனம் கண்காணிப்பின் கீழ் உள்ளது. அரசு அவளைப் பின்தொடர்கிறது என்ற அவளின் நம்பிக்கை உண்மையா, அல்லது அது paranoia-வா என்ற தெளிவற்ற நிலை கதை முழுவதும் நிலைகொள்ளுகிறது. இந்த ambiguity-யே அதிகாரத்தின் உள்நுழைவு. அதிகாரம் உடலை மட்டுமல்ல; அது சுயத்தையும் உற்பத்தி செய்கிறது. தாரா ஒரே நேரத்தில் கைதி, நோயாளி, காதலி, நடிகை ஆகிய அனைத்தும் ஆகிறாள். சுயம் ஒரு மையமாக இல்லாமல், அதிகார உறவுகளால் உருவாக்கப்படும் மாறிலியாக மாறுகிறது.

லக்கானின் பார்வையில் :

லக்கானிய வாசிப்பில், இந்த சிதைவு மொழி மற்றும் சுயத்தின் இடையே நிகழும் முறிவாகத் தோன்றுகிறது. லக்கானின் “Mirror Stage” கோட்பாட்டின்படி, மனிதன் தன்னை முழுமையான உருவாகக் காண்பது ஒரு மாயை. கதையில் “நான் உறைந்து கிடந்தேன்” என்ற அனுபவமும் “நீ பக்கத்து அறையில் இருந்தாய்” என்ற எதிர்மறைச் சாட்சி ஒன்றாக இருக்கிறது. இந்த முரண்பாடு Imaginary மற்றும் Real இடையிலான பிளவை வெளிப்படுத்துகிறது. தாரா தன் அனுபவத்தை முழுமையாக மொழியாக்க முடியவில்லை; அதனால் அவளின் பேச்சு சீரற்றதாக, துள்ளலாக, கவிதைநிலையாக மாறுகிறது. லக்கான் கூறும் அறிகுறி (symptom) என்பது உடல் நோயல்ல; அது தடுக்கப்பட்ட அனுபவத்தின் மொழி வடிவம். தாராவின் அதிகப் பேச்சு, வன்முறை கற்பனைகள், “அமைதியாகக் கொலை” என்ற கருத்தியல்—all these are not mere psychotic signs; they are symbolic breakdown-இன் மொழிச் சிதைவுகள். “பனி” என்ற உருவகம் இங்கு Lacanian Real-ஐ குறிக்கிறது: மொழியாக முடியாத காயம். அது உருகாது; அது உறையும். “இருள்” என்பது அந்த காயத்தின் அறியாமை; “நெருப்பு” என்பது மொழி மற்றும் கலை வழியாக அதைத் தாங்கிக் கொள்ளும் முயற்சி.

கதையில் நாடகத் துணுக்குகள்—மெடியா, வாய்ஸெக் போன்ற மேற்கோள்கள்—மிக முக்கியமானவை. இவை வெறும் கலாச்சாரச் சுட்டுமொழிகள் அல்ல; அவை சுயத்தின் symbolic repair முயற்சிகள். கலை மேடை ஒரு தற்காலிக சுதந்திரத் தளம். அங்கே தாரா தன் காயத்தை வடிவமைக்கிறாள். ஆனால் இந்த வடிவமைப்பு முழுமையான குணமாதல் அல்ல; அது சிதைவுடன் வாழும் ஒரு வழி.

ஜூலியா க்ரிஸ்டேவாவின் கோட்பாட்டு அடிப்படையில் :

ஜூலியா க்ரிஸ்டேவாவின் abjection கோட்பாடு இந்த உரையின் பெண் உடல் அரசியலை விளக்க உதவுகிறது. Powers of Horror நூலில் க்ரிஸ்டேவா கூறுவது, abjection என்பது நான் அல்லாததை வெளியே தள்ளும் செயல்; ஆனால் அது என்னுள் இருந்த ஒன்றாகவே உள்ளது. தாரா தன்னை “நோயாளி” என அடையாளப்படுத்த மறுக்கிறாள்; இருந்தாலும் அவள் தன் உடலை, தன் நினைவுகளை வெறுக்கிறாள். இந்த சுய-வெறுப்பு abjection-இன் உள்நிலை. பெண் உடல் சமூக எல்லைகளை அசைத்துவிடும் என்பதே க்ரிஸ்டேவாவின் வாதம். கதையில் மெடியா போன்ற வன்முறைப் பெண் உருவங்கள் சுட்டப்படுவது, தாய்-உடல், கொலை, கனிவு ஆகியவை ஒன்றோடொன்று கலப்பது—all destabilize the patriarchal symbolic order. தாராவின் மொழி சீரற்றது; அது சட்டம், ஒழுங்கு, தந்தை-மைய கட்டமைப்பை மீறும் semiotic வெடிப்பு. உடல் நினைவுகள் மொழியைத் தாண்டி வெளிப்பட முயல்கின்றன.

கோட்பாடு பாணி :

இந்த மூன்று கோட்பாடுகளையும் ஒருங்கிணைத்துப் பார்க்கும்போது, “பனி இருள் நெருப்பு” ஒரு மனநிலைச் சிதைவு கதை அல்ல; அது அதிகாரத்தால் உற்பத்தியாகும் சுயத்தின் உடைதலைப் பதிவு செய்யும் அரசியல்-உளவியல் ஆவணம். மனநோய் எனப் பெயரிடப்பட்ட அனுபவம், உண்மையில், அரசியல் வன்முறையின் உள்நுழைவு. அடையாளச் சிதைவு, மொழி முறிவு, உடல்

அருவருப்பு—all are responses to power. கலை மற்றும் காதல் இக்கதையில் முழுமையான மீட்சியை வழங்கவில்லை; ஆனால் அவை சிதைவுடன் வாழும் இடைவெளிகளை உருவாக்குகின்றன. Recovery என்பது மருத்துவச் சொல் அல்ல; அது அரசியல் மற்றும் மொழி மீள்பிறப்பின் தொடர்ச்சியான செயல்.

எனவே, “பனி இருள் நெருப்பு” பின்னவீன தமிழ் உரையில் பெண் subjectivity, அதிகார கண்காணிப்பு, மற்றும் மொழியின் உள்வியல் சிதைவு ஆகியவை சந்திக்கும் மைய இடமாக வாசிக்கப்பட வேண்டும். மனநோய் என்ற பெயரில் மறைக்கப்பட்ட அனுபவம், உண்மையில், அதிகாரம் மற்றும் உடலின் மோதலால் உருவாகும் காயத்தின் மொழியாகும். இந்த உரை, அந்த காயத்தை மறைக்கவில்லை; அதை பனி, இருள், நெருப்பு ஆகிய உருவகங்களின் வழியாக வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவருகிறது.

கதைத்தலைப்பு : பார்த்தின் மரணம் விபத்தில்லை

கதைச் சுருக்கம் :

கதை, தந்தையின் மரணச் செய்தியுடன் தொடங்குகிறது. பிரான்சில் வசித்த தந்தை மாரடைப்பால் இறந்ததாக அக்கா தெரிவிக்கிறார். கதைநாயகன் ஒரு ஓவியர்; தந்தை ஒரு சிறுகதை எழுத்தாளர். இருவருக்குமிடையில் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாகப் பேச்சற்ற மௌன உறவு நிலவியது. இருந்தாலும், கலை அவர்களை மறைமுகமாக இணைத்திருந்தது.

இளைஞனாக இருந்தபோது, தந்தையின் சிறுகதைத் தொகுப்பை அச்சகத்தில் இருந்து எடுத்து வரச் சென்ற அனுபவம் அவரது வாழ்க்கையில் திருப்புமுனையாகிறது. அச்சகத்தில் வேலை செய்த ஒரு பெண்ணைச் சுற்றி, கில்லெட்டின் (தலை வெட்டும் இயந்திரம்) பற்றிய கற்பனையும் கனவுக் காட்சியும் அவனை உள்மனஅழுத்தத்துக்கு உள்ளாக்குகிறது. கனவில், அந்தப் பெண் புரட்சிக் களத்தில் கில்லெட்டினில் தலை வெட்டப்படுகிறாள். அதிர்ச்சியில் விழித்தவுடன், வெட்டும் இயந்திரம் ரத்தத்தில் நனைந்தது போல தோன்றுகிறது. குழப்பம் மற்றும் மனக்கிளர்ச்சியில், தந்தையின் புத்தகப் பிரதிகளை அவன் இயந்திரத்தில் வெட்டி அழிக்கிறான்.

பின்னர் உண்மையில் அச்சகப் பெண் தனது கணவனால் கொல்லப்பட்டதாக அறிகிறான். குற்ற உணர்ச்சியால் அவன் பிரான்சுக்குச் செல்கிறான். அங்கே கில்லெட்டின் குறியீடு அவன் ஓவியங்களில் மையமாகிறது.

தந்தை தனது இறுதி சிறுகதையாக “பார்த்தின் மரணம் ஒரு விபத்தில்லை” என்ற கதையை எழுதுகிறார். அதைப் படிக்கும் போது, அது தனது வாழ்க்கை அனுபவத்தையே பிரதிபலிப்பதாக கதைநாயகன் உணர்கிறான். தந்தையை “கில்லெட்டினில் போட்டது” போலவே, தந்தையுடன் ஏற்பட்ட மௌனப் பிளவு தான் தன்னை வேறொரு கலைஞனாக உருவாக்கியதென புரிகிறது. இறுதியில், தந்தை-மகன் உறவு, கலை, குற்ற உணர்ச்சி, மாற்றம் ஆகியவை ஒன்றோடொன்று கலந்த மனவியல் பயணமாக கதை நிறைவடைகிறது.

பார்த்தின் மரணம் விபத்தில்லை பின்னவீன பாணி :

பின்னவீனத்துவத்தின் மையக் கூறுகளான ஆசிரியர் மரணம், உரை சிதைவு, நினைவு-கனவு கலப்பு, குறியீட்டு வன்முறை, புனைவு, மௌன உரையாடல் ஆகியவற்றை ஒரே உள்வியல்-அரசியல் மேடையில் இணைக்கும் ஆழ்ந்த படைப்பு. இவ்வாய்வில், பின்னவீன சிந்தனையாளர்

ரோலான் பார்த் முன்வைத்த “The Death of the Author” (ஆசிரியரின் மரணம்) என்ற கருத்தின் வழியே கதை ஆராயப்படுகிறது.

ஆசிரியரின் மரணம் : அதிகாரத்தின் அவிழ்ப்பு :

பார்த்தின் கருத்துப்படி, உரையின் அர்த்தத்தை நிர்ணயிக்கும் மைய அதிகாரம் “ஆசிரியர்” அல்ல; வாசிப்பே அர்த்தத்தை உருவாக்கும் செயல். இக்கதையில், தந்தை எழுத்தாளர் மரணமடைகிறார்; ஆனால் அவர் எழுதிய கடைசி கதை, மகனின் முதல் கதையாக வெளிப்படுகிறது. இவ்வமைப்பு, ஆசிரியரின் தனிப்பட்ட உரிமையை சிதைக்கிறது. “என் முதல் கதை” என்பது “அவரது கடைசி கதை” ஆக மாறுகிறது. இதனால் உரை ஒரே சொந்தத்தை நிராகரிக்கிறது. இங்கு “மரணம்” என்பது உயிரியல் மரணம் மட்டுமல்ல; அது ஆசிரியரின் அர்த்த-அதிகாரத்தின் முடிவும் ஆகும். தந்தை-ஆசிரியர் இறக்கிறார்; ஆனால் அவரது உரை மகனின் உள்மனத்தில் மறுபிறவி எடுக்கிறது. இதுவே பார்த்தின் கோட்பாட்டின் செயல்பாடு: ஆசிரியர் மறையும் இடத்தில் வாசிப்பு பிறக்கிறது.

புனைவு : உரை தன்னைத் தானே வாசித்தல் :

கதையின் இறுதியில் மகன் வாசிக்கும் “பார்த்தின் மரணம் ஒரு விபத்தில்லை” என்ற கதை, அவனது சொந்த அனுபவத்தைத் தந்தை எழுதியிருக்கிறார் என்பது வெளிப்படுகிறது. இது பின்நவீன புனைவு உத்தி. உரை, தன் உருவாக்கச் செயலையே காட்சிப்படுத்துகிறது. இங்கு “முதல் கதை – கடைசி கதை” என்ற வரிசை முறியடைகிறது. நேர்கோட்டுக் காலம் சிதைக்கப்படுகிறது. மகன் அனுபவித்த கில்லெட்டின் இரவு, தந்தையின் எழுத்தில் மறுபடியும் வடிவம் பெறுகிறது. அதாவது, வாழ்க்கை → கதை → மீண்டும் வாழ்க்கை எனச் சுழலும் பரிமாற்றம். பார்த்தின் கருத்துப்படி, உரை என்பது பல மேற்கோள்களின் பின்னல் (tissue of quotations). இக்கதையில் மகனின் அனுபவம், தந்தையின் எழுத்து, புரட்சிக் காட்சி, அச்சக இயந்திரம் – இவை அனைத்தும் ஒன்றுக்கொன்று பின்னப்பட்டிருக்கின்றன.

கில்லெட்டின் : குறியீட்டு வன்முறையும் படைப்பும் :

கில்லெட்டின் இக்கதையின் மையக் குறியீடு. அது வெறும் மரண இயந்திரம் அல்ல; “வெட்டு” என்ற செயல். வெட்டுவது என்பது பிரித்தல்; மையத்தை சிதைத்தல். மகன் அச்சகத்தில் நூல்களை வெட்டும் நிகழ்வு, ஆசிரியரின் அதிகாரத்தை உடைத்தல் என்ற உளவியல் செயலாகப் படிக்கலாம். புரட்சிக் காட்சியில் பெண் கழுத்து வெட்டப்படுவது, அச்சக இயந்திரத்தின் வெட்டல், மகன் தந்தையின் நூல்களை வெட்டுவது – இவை மூன்றும் ஒரே குறியீட்டு அமைப்பில் உள்ளன. பார்த்தின் சிந்தனையில், “உரை என்பது ஒரு விளையாட்டு”. இங்கு கில்லெட்டின் ஒரு விளையாட்டு சின்னமாக மாறுகிறது – சிறுமி ஊஞ்சலாடும் ஓவியமாக. மரணச் சின்னம் → கலைச் சின்னம் என மாற்றம் பெறுகிறது. அழிவு, படைப்பாக மாறுகிறது.

கனவு-நிஜ கலப்பு : மையமற்ற அனுபவம் :

அச்சக இரவு காட்சி – அது கனவா? மாயையா? வரலாற்று நினைவா? இவ்வம்சம் பின்நவீனத்துவத்தின் “நிகழ்வு சிதைவு” (fragmentation of reality) என்ற கூறை வெளிப்படுத்துகிறது. புரட்சிக் காட்சி, அச்சகப் பெண், மேரி அந்துவானை நினைவூட்டும் உருவம் – இவை எல்லாம் ஒன்றுக்கொன்று கலக்கின்றன. பார்த்தின் கருத்துப்படி, உரையில் “நிலையான மையம்” இல்லை. இக்கதையிலும் மையம் மாறிக்கொண்டே இருக்கிறது. ஒருமுறை தந்தை மையம்; மறுமுறை மகன்; பின்னர் பெண்; பின்னர் கில்லெட்டின்; இறுதியில் பியானோ. அர்த்தம் தள்ளிப்போடப்படுகிறது.

மௌனம் : மொழிக்கு அப்பாற்பட்ட உரையாடல் :

இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் தந்தை-மகன் பேசாமல் இருப்பது, பின்னவீன மௌன அரசியலை வெளிப்படுத்துகிறது. மௌனம் வெறுமை அல்ல; அது அடக்கப்பட்ட மொழி. பேசாமதான் உறவை வடிவமைக்கிறது. பார்த்தின் கோட்பாட்டில், எழுத்து என்பது “எழுதுபவரின் குரல் மறையும் இடம்”. இங்கு மௌனம், குரலை விட ஆழமான தொடர்பாக மாறுகிறது. கடைசியில் தந்தையின் ஒரே செய்கை – “காப்பி குடிக்க சைகை செய்வது” – அது மொழியைத் தாண்டிய உரையாடல்.

பின்னவீன அடையாள சிதைவு :

மகன் தன் தந்தையை “கில்லெட்டினில் போட்ட பிறகு தான் கலைஞனாக மாறினான்” எனக் கூறுவது, அடையாளப் பிறப்பின் வன்முறைச் சின்னம். தந்தையை உள்மனத்தில் வெட்டுதல் = தனித்த அடையாளம் பெறுதல். ஆனால் இறுதியில் தந்தை மகனின் கதையை எழுதி விட்டிருப்பது வெளிப்படும்போது, யார் யாரை உருவாக்கினர் என்ற கேள்வி எழுகிறது. மகன் தந்தையை கொன்றானா? அல்லது தந்தை மகனின் உருவாக்கத்தை முன்கூட்டியே எழுதியவரா? இவ்வமைப்பு “அடையாளம் நிலையானது அல்ல” என்ற பின்னவீனக் கருத்தை உறுதிப்படுத்துகிறது.

இறுதிக் காட்சி : பியானோவும் மேகங்களும் :

பியானோ மேகங்களுக்கிடையில் மிதப்பது – இது ஒரு மெய்யியல் காட்சி அல்ல; அது மையமற்ற, எல்லையற்ற அர்த்தத்தின் காட்சி. கில்லெட்டின் (வெட்டு) → பியானோ (இசை). வன்முறை → இசை. இது பின்னவீன மாற்றம்: அர்த்தம் ஒரே திசையில் செல்லாது; அது திசை மாறும். மகன் வாசிக்கும் பியானோ, தந்தையின் மௌனம், மகனின் கில்லெட்டின் – மூன்றும் ஒரே சுழலில் இணைகின்றன.

“பார்த்தின் மரணம் ஒரு விபத்தில் இல்லை” என்ற கதை, பின்னவீனத் தமிழ்க் களத்தில் ஒரு முக்கிய உரை. ஆசிரியரின் மரணம், உரை உரிமை சிதைவு, புனைவு, குறியீட்டு வன்முறை, கனவு-நிஜ கலப்பு, மௌன அரசியல், அடையாளத்தின் மறுபிறப்பு, இவை அனைத்தும் ரோலான் பார்த் கூறிய கருத்துகளின் நடைமுறை வெளிப்பாடாக அமைகின்றன. இக்கதையில் “மரணம்” விபத்து அல்ல; அது படைப்பின் அவசியமான நிபந்தனை. ஆசிரியர் மறையும் இடத்தில் கலை பிறக்கிறது. தந்தை மறையும் இடத்தில் மகன் உருவாகிறான். அந்த உருவாக்கத்தின் உச்சக் காட்சி – மேகங்களுக்கிடையில் மிதக்கும் பியானோ – பின்னவீனத்தின் இசையாக பார்க்கப்படுகிறது.

முடிவுரை :

கட்டுரையில் ஆய்வு செய்யப்பட்ட பிரேம், ரமேஷ் சிறுகதைகளில் கதாபாத்திரங்களின் அடையாளச் சிதைவு, வரலாற்று உண்மைகளின் மறுஆக்கல், கற்பனையும் யதார்த்தமும் கலந்த உரைநடை, சுயபரிசோதனைச் சொல்லாட்சி (metafictional tone) ஆகியவை பின்னவீனக் கதைப்பாணியின் முக்கிய அம்சங்களாக விளங்குகின்றன என்பதை இவ்வாய்வு சுட்டிக்காட்டுகிறது. குறிப்பாக, கதை என்பது ஒரு முடிவுற்ற உண்மை அல்ல; மாறாக, பல்வேறு வாசிப்புகளுக்கு திறந்த உரை என்ற பின்னவீனக் கருத்தை பிரேம் ரமேஷ் சிறுகதைகள் உயிர்ப்பிக்கின்றன என்பதே இவ்வாய்வின் மையக் கண்டுபிடிப்பாகும். இதன் மூலம், தமிழ்ச் சிறுகதைகளில் பின்னவீனப் பாணி வெறும் கோட்பாட்டு தாக்கமாக அல்லாமல், படைப்பாற்றலின் புதிய வடிவமாகவும் சிந்தனைச் சுதந்திரத்தின் வெளிப்பாடாகவும் திகழ்கிறது என்பதை இவ்வாய்வு வலியுறுத்துகிறது.

பார்வை நூல்கள் :

- தலைமறைவுக் காலம் – பிரேம் – எதிர் வெளியீடு, பக்கம் 141 – 167.
- ரமேஷ் பிரேதன் சிறுகதைகள் – ரமேஷ், மூலிகை பதிப்பகம், பக்கம் 9 -28.
- இஸங்கள் ஆயிரம் – அடையாளம் பதிப்பகம்.
- பின்நவீனத்துவம் என்றால் என்ன? – அடையாளம் பதிப்பகம்.